

Τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Ρεϊνόρου ἐταράχθη.
 «Θὰ τὸ ἐξοδεύσῃ, φοβοῦμαι, ὡς νερόν,» εἶπε.
 «Καὶ ἐγὼ τὸ φοβοῦμαι,» παρετήρησεν ὁ ἐκτελεστής.
 «Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ μὴ δώσωμεν τὰ χρήματα εἰς τὰς χεῖρας του; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ του.

Ῥεϊνόρου με βλέμμα ἀπελπιστικόν «τίνα χρῆσιν ἔχῃ καμὴ τόσων πολλῶν χρημάτων;»

«Ὅχι καλὴν βεβαίως χάριν,» ἀπήντησεν ὁ κύριος Χάρδης.

«Μὴ τῷ τὰ δίδῃτε,» εἶπεν ἡ κυρία Ρεϊνόρου, μετὰ πολλῆς συγκινήσεως.

Ὁ πλάνης Ἰταλός. (Ἰδὲ σελ. 135).

«Ὅχι, νομίζω,» ἀπεκρίθη. Οἱ ὅροι τῆς διαθήκης εἶναι ὠρισμένοι. Ἔρχομαι τώρα νὰ σὰς ἀναφέρω, ὅτι αὐτὸς χρειάζεται πέντε χιλιάδας ταλλήρων σήμερον, καὶ βιάζεται πολὺ νὰ τὰ λάβῃ.»

«Πέντε χιλιάδας ταλλήρων!» ἐξερώνησεν ἡ κυρία

«Θὰ ἦναι ἀσυγχώρητος προσβολή,» εἶπεν ὁ ἐκτελεστής, «φέρουσα εἰς ῥῆξιν ἡμᾶς, καὶ καταστρέφουσα πᾶσαν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροήν μου εἰς τὸ μέλλον. Εἶναι καλὸν νὰ διακινδυνεύσωμεν τοῦτο τὸ μέσον;»

Τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Ρεϊνόρου κατέστη ἐτι